

Gräsklipparen vägrar och suckar med trötta knivar åt min näst intill sommaräng som en gång varit en gräsmatta.

”Jävla skit, va fan ska jag göra nu då?!”

Jag sparkar en ynkelig liten hög med klippta gröna strån och torkar svetten ur pannan medan dom vita hudkexen hånlar åt mig.

”Ni ler nu, men sanna mina ord – ni ska gå av på mitten!”

Jag muttrar en rad ohörbara könsord och skyller allt på den rödgula bensindrivna maskinen framför mig just som tystnaden klyvs av Regina Spektors – My Sweetest Downfall – ljuva stämman.

Tiden stannar, allt blir tyst och min vildvuxna trädgård är som bortblåst. Handen har slutit sig runt mobilen innan jag märkt att jag tagit mig fram till utemöblerna i rotting och jag ler så kinderna brister åt hans namn som smeker displayen. Jag tar ett djupt andetag och trycker på svara knappen.

”Haaallooo...”

”Hej, hur mår du? Jag hoppas vi fortfarande ska ses ikväll, vill verkligen träffa dig”

(”JAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA SJÄÄÄLVKLART!!!!”)

”Ska väl alltid gå att ordna”

Jag ler.